

MI LESZ VELÜNK?

*az irodalom hajnalmadarának, barátcinegének, nagy őrgébicsének,
sárgarigójának, tengelicének, Ilia Mihálynak szeretettel*

Az ember nem a teremtés koronája, hanem leggyengébb láncszeme. Ezt súgta Lázár Hortenzia Winter Loredana fülébe válaszul. Mire Loredana viszasúgta, hogy csillogó gyöngyszeme. Kétlábú, tollatlan állat, így Tenzi. Az előttük levő sorban páran mocorogni kezdtek, egy kendős nő hátra is fordult, és mondta, hogy pssst! De Loredanát nem lehetett lepisszegni: Véges, eszes lény. Volt, súgta Tenzi.

A gyerekeket a karzaton az egész mindenség érdekelte. A patak, a halak, a természettudományok, a kutyák. És a farkasok. Persze hogy könnyebb lenne az életünk, ha csupán szépséges fotonok kószálnának a végtelen térben. De ha egyensúly lenne a világban, anyag és antianyag folyton megsemmisítené egymást. Nem volna más, mint sugárzás: kószáló fotonok a végtelen térben. Amikor Isten azt mondta, legyen fény, a fény azt válaszolta, hogy jó, leszek, de kicsit még várnom kell. Ugyan, mire kell várnod? A sötétségre kell várnom, hogy együtt jelenjünk meg. Nafene. Mert mi ketten csak együtt létezőnk, folytatta a fény. Ezt értem én, mondta az Isten, de a sötétség már ott van. Mire a fény azt válaszolta: Ja, akkor én is ott vagyok.

A város lakói azt tudták, hogy a Trébely utcában villák és kertek vannak, hol ez lakott bennük, hol az, semmi sem volt biztos azokban az időkben sem, de azt egyetlen ember se gondolta volna, hogy a Trébely utca 23. szám alatt, ahol akkoriban az Éger család élt, miféle kert rejtőzik. A világ egyik

legcsúnyább kertje. Amióta apu elment, és a fűnyírót is vitte magával, egy vidám dzsungel élt a ház körül. Attól függően, hogy milyen irányból nézte az ember, hol oválisnak, hol kereknek, hol kifli alakúnak mutatkozott, s ha esetleg pontosan fölötte, párhuzamosan a síkjával, de miféle sík, miféle sík, hiszen már az utca is dombon helyezkedett el, arról nem is beszélve, hogy a kis kertben az eső, a szél, a bogarak és rágcsálók titkos csapásai, na meg az emberi fogalmatlan léptek milyen mélyedéseket és domborulatokat hoztak létre, szóval ha csupán relatíve, de mégis valahogy föléje eresztettünk volna egy drónt, ő se tudott volna semmi konkrétat mondani a formájáról. Másnapos pék kiflije, nagyjából. Görbe oválisféleség, ennyi. Székérkerék-galaxis kozmikus viharban, körülbelül. Homorú babszem, esetleg. Sárkányklitorisz, talán. Fura folt egy nyújtózkodó macska hátán, fogjuk rá. Horpadt dió ide-oda gurulás közben. Volt ott félig-meddig a talajba süllyedve egy régi, kidozott mosdókagyló, abban néha felgyűlt az esővíz, katicabogarak tengere, színes lepkék, szitakötők itatója, feketerigók pancsolója.

Abban, mondjuk, megegyezhetünk, hogy Romániában vagyunk, pontosabban Transsylvania egyik városában, Marosvásárhelyen vagy Kolozsváron, mindegy, a lényeg, hogy Drakula földjén. A Kárpátok ölelte kriptikus refúgiumban. A negyedkori eljegesedés idején a mérsékelt égövi élőlények menedékhelye volt. Hát ettől olyan hihetetlenül magas itt még mindig, még ha tele is van méreggel, aktív gyógyszerösszetevővel és plasztikdarabkákkal, a biodiverzitás. Huszonhárommillió éve, a miocénben a Thetys-óceán északi ága, a Parathetys hullámzott fölötte. Legutóbb a csernobili atomreaktor sugárzó részecskéit sodorta erre a szél, a pusztítás fölért egy komolyabb háborúéval, de kit érdekelt, látni nem látta senki, s még ha valahonnan megneszelték volna is, beszélni tilos volt róla.

A fehér fűzfák tökéletes véletlenszerűséggel eresztettek gyökeret, nőttek összevissza, ahogy az éghajlati viszonyok éppen engedték. Széncinkék, erdei pintyek, barát- és kerti poszáták, házi rozsdafarkúak hintáztak ágaikon,

mielőtt valamerre továbbrepültek volna. A fűben, vérehulló fecskefű, útilapu és gyermekláncfű között, rendszerint fekete rigók szemelgettek. A ház északi falát belepte a repkény, a rigók benne fészkeltek, a sötétlila bogyókkal flottul átvészelték a telet.

Egészen közelről néhány nummuliteszt is láthattál volna az enyhén görbe kőkerítésben, a Parathetys megkövesedett egysejtű állatkáit. Felülről nézve lyuggatott korongok, talán azokon a lyukakon nyúltak ki algát zabálni. Belülről nézve spirálformába tekeredő kis kamrák sorozatai. Az oligocén idején ebben a szép, kerek formában haltak ki.

A kerítés túloldalán, ahogy mondani szokás: a szomszédnál, szeresd szomszédodat, mint tenmagadat, a talaj gondosan be volt fedve térkövekkel, nem keletkezett sár, nem nőtt a gaz, a jól ápolt autót fedett kocsibeálló alatt tartották. Az udvar közepén grillező kemenceféleség állt, szemből hajszálra úgy nézett ki, mint egy kis krematórium. A kerítés mentén bukszusok sorakoztak a cserepeikben. Ha elszáradtak, hát újat vásároltak, büszkén másolták a nyugati rokonok küldte Neckermann magazinok „hogymég semmi ne változzék, mindig újat veszünk” stílusát. A cserepes bukszusok, miként fajmacskák és fajkutyák a szőrt, levelüket nem hullatták. Vlad, egy ötévesforma kisfiú fel-alá rohangált ebben a szomszéd kertben, karjaival hadonászott, és azt ismételte teli torokból: VINE UN TSUNAMI!

A 23. szám alatt minden mozgásban volt: málnabokrok hajladoztak a nap felé, és nemcsak hajladoztak, hanem évről évre távolodtak az árnyékok vető kertfaltól a napsütötte tér felé. Képzelt drónunk, már ha éveken át lebegne a kert fölött, egy hol teljesen zöld, hol diszperz barnás foltokból álló görbe csíkot fogna fel, amint lassan távolodik a kerítéstől. Ha pedig sikerülne valahogy nagyon kicsire zsugorodnunk, egy lepottyant érett málna belsőjében a hatalmas gömbök közötti nemeuklideszi háromszögeken áradna be a fény édes, sötét univerzumunkba. Mindkét perspektíva ártatlan, de ha a kertet emberként érzékeljük, kusza növényzetet látunk, fényt és árnyékot,

néhány fura követ. A kövek tök véletlenül hiperbolikus napórát formálnak: a pillanatot méri vagy a végtelent, csak a szerelmesek érzik, ahogy a csúnya kertről is csak ők tudják, hogy édenkert.

Égerék partijain fű-fa megjelent. Ezen a június végi estén korán kezdtek szállingózni az emberek is, még ha nem is tudták, hogy a ház mögötti békén hagyott kert alkonyattájt mire képes. A házban ugyan már szólt a zene, de csak foszlányok hallatszottak ki belőle. A fekete rigók és a házi rozsdafarkúak uralták a hangzásvilágot, ahogy a torkukon kifért. Még csak óvatosan és halkan ugyan, de egy-egy tücsök is elkezdett hangolni az éjszakai koncertre. A legendás szépségű Weisz Gizi ott ült a fűben ölében Cilával, a ház és a környék félszemű cirmosával, aki volt annyira vén, hogy felőle biztonságban legyenek a madarak. Vadásztam eleget, mélázott, vadásszon most már más is. Szél Icu is megérkezett egy oldalt gombolós kék-fehér csíkos könnyű nyári ruhában, leült Gizi és a macska mellé. Cila érdeklődve megremegtette a fülét, kicsit közelebb hajolt, és beleszagolt Icuba. Túl izgatott, mint minden ember. Icu is feléje hajolt, és megszagolta Cilát. Túl édes, mint minden macska.

Az apám barátjának, mesélte Weisz Gizi, volt egy hasonló macskája. Lolita, így hívta, arrogáns, kényes jószág. Miután gazdája, a nagy, titokzatos író, felfedezett engem, fújt rám. Akkoriban tizennégy voltam, és még nem olvastam a nagy lepidopterológust. Levelekkel bombázott, megvárta a sulis előtt, cigivel kínált, meg minden, betiltott filmeket néztünk nála VHS-kazettákról, például az *Ai no korridát*, ismered, nem?, *Az érzékek birodalma*. Mindent ki akartam próbálni, égtek a sejtjeim, egy ébredő vulkán, az voltam, le is szoktam az alvásról.

Nem aludni hülyeség, jelezte Cila, és könnyedén arrébb ugrott. Szél Icu egy ideig követte a tekintetével lassúnak ható, valójában gyors, elegáns mozgását, de a málnabokrok tájékán elveszítette szem elől.

A VHS-ek terjesztése a szekusok missziója és biznisze, lépett közelebb a két nőhöz Hartel Bálint.

Miből gondolod? Tudtommal éppen hogy üldözik. Ja, és be is van tiltva. Szóval nem értjük, miket beszélsz. Weisz Gizi ugyan érzékelte a provokációt, de legyintett, és tágra nyílt szemekkel másféle vizek felé provokálta a szörnő magabiztosságot sugárzó, nyilvánvalóan elkényeztetett, lélegzetállítóan szép arcú embert.

Pedig igazán nem bonyolult: a hatalomnak zsarolási potenciálra van szüksége. Negyven év diktatúra után az emberek agyilag annyira tönkremennek, hogy más se csinálnak reggeltől estig, mint alkalmazkodnak és engedelmeskednek.

És nem ez volt a cél?

Dehogynem, csak hát közben a jónép elfelejti, kinek is köszönhet mindent, és ha valahonnan támadna egy másféle akarat, azt is vakon követné.

Hát, van benne valami.

De ha mindenki csak alkalmazkodik, honnan a fenéből támadna egy másféle akarat, jegyezte meg Szél Icu. Próbálta kibalanszírozni Weisz Gizi behódolását nem is annyira az izgi új témának, mint Hartel Bálint modszójának.

Kintről, válaszolta Hartel Bálint, majd hozzátette, hogy persze erre is van a hatalomnak megoldása, beeteti a jónéppel, hogy minden gyanús és veszedelmes, ami kintről jön. Easy.

Azt akarod mondani, kérdezte Weisz Gizi, hogy a hatalom direkt betilt bizonyos dolgokat, majd ő maga terjeszti? Nem vagy te egy kicsit paranoiás?

Ja, lehet, mosolygott Hartel Bálint, és mosolya olyan volt, amire azt mondják, hogy termékeket lehet vele eladni. A kérdés csak az, hogy elég paranoiás vagyok-e?

A lampionok halvány fényében Szél Icu mintha Bengót látta volna a fiúk közt. Elindult feléjük, aztán meggondolta magát, leült az egyik fűz alá, neki-dőlt, és csak nézelődött. Bengó, már ha tényleg ő volt az, egész testtartásával azt jelezte, hogy jó élni. Mintha őt nem lehetett volna beletuszkolni abba

a nyomorult két dimenzióba, amelybe a diktatúra kényszeríti az embereket. Azon az estén csíkos, színes pólót viselt, farmer kertésznadrágot, vászon tornacipőt, barna, göndör haját hátul összefogta kábé egy befőttesgumival. Mozdulatai egy árnyalattal lassabbak, kedvesebbek voltak az átlagosaknál, tartózkodó volt, és figyelmes, és, legalábbis onnan úgy tűnt, végtelen mennyiségű alkoholt képes meginni anélkül, hogy megérezné. Nagy erény ez a nem beszélgetésre, hanem vallatásra kalibrált Drakula földjén.

Bengó eredeti neve Szél Márton. Szél Icunak távoli rokona volt. Ezen a nyári estén pillantotta meg először, de hallott legendás alakjáról. Hogy több nyelven beszél, hogy Lengyelországban tanult néprajzot meg színházasdit, hogy szótlán Beckett-performanszuk mekkora dobás volt, hogy hóviharban Téli vagánykodás néven extrém sportolást szervezett a Pongrác tetőre, hogy mivel a környéken nem volt bábszínház, bepakolta a kellékeket egy hátizsákba és két bőröndbe, s azzal járta az óvodákat és iskolákat, hogy megszerzett egy lerobbant épületet a polgármesteri hivataltól, összegyűjtött egy csomó embert, felújították és megcsinálták a Living Room közösségi teret. Aztán újra meg újra elutazott. Hogy volt két öccse, ikrek, egyszer részegen valami pénzügy miatt összevesztek valamelyik ócska kocsmában, elmosódó arcok és pénznyelő gépek társaságában, az egyik késsel leszúrta a másikat, az egyik abban a pillanatban meghalt, a másik börtönbe került.

Na de miért hallgattak el a tücskök, neszelt fel a relatív csendre Szél Icu, de a tücskök abban a pillanatban újra rázendítettek.

Biró Móni és Rófusz Tamás is megérkezett, Tamás kezét fogott a fiúkkal, és köztük maradt, Móni leült Szél Icu mellé. Hogy ő már nem bírja, Tamás senkinek se képes nemet mondani, kivéve annak, aki szereti őt. Icu erre nem tudott mit mondani. Egy ideig együtt hallgatták a parti hangjait: a házból áradó zenét, a madarakat, a tücsköket.

A hímcsoport fel-felröhögött.

Mi a különbség a hegedűs és a brácsás között, kérdezte Éger Artúr. Minden hegedűs tud brácsázni, de nem minden brácsás tud brácsázni.

Mi a különbség kapitalizmus és kommunizmus között? (Jávor Jocó) A kapitalizmusban az ember kizsigereli az embertársát. A kommunizmusban fordítva.

Egy francia bemegy a kocsmába, vállán egy szmokingot viselő papagájjal. (Bengó) Ez aztán igen, csettint a kocsmáros, hol szerezte? Franciaországban, válaszolt a papagáj, ott rengeteg efféle mászkál.

Megy haza a székel legény, s az udvaron ott találja a hűgát vérbe fagyva, a pitvarban ott fekszik az anyja agyonverve, a szobában az ágyon az apja szétmarcangolva. (Deák Dini) Mi történt, édesapám? Jött, fiam, a medve, az asszonyokat megölte, nekem feltépte a hasam. És nagyon fáj? Csak ha nevetek.

Na. És azt ismeritek, hogy megy két Trabant a sivatagban? (Rófusz Tamás) Valahonnan egy hangot hallanak: ajajajajajajaj! Mennek tovább, megint: ajajajajajajaj! Felérnek egy dűnére, hát mit látnak kicsit távolabb? Egy másik Trabantot, az hangoskodik: ajajajajajajaj, mecsoda parkolóhely!

És az megvan, amikor Francis Ford Coppola felhívja telefonon Al Pacinót? (Portik Simon) Mind a ketten még abszolút kezdők, Francis egyszer ugyan már hívta Alt valamibe, de nem kaptak rá lóvét. Szóval hello, Al, mi újság? Minden fasza, és nálad? Hát én nemsokára rendezem *A Keresztapát*. Ennek elment az esze, gondolta Al Pacino, *A Keresztapa* más kaliber, afféle szegény ürgék, mint mi, még csak nem is álmodozhatnak efféléről. És azt szeretném, ha te játszánád Michael Corleonét. Megörült, nyilván, gondolta Al Pacino, és lassan, mint ahogy az elmeháborodottakkal szokás beszélni, mondta: Oké, Francis, jól van.

Ez most vicc vagy egy csoda, kérdezte Simontól őszinte érdeklődéssel Bengó.

Biró Móni is önkéntelenül Bengót figyelte, Icuhoz fordult, és vidáman megjegyezte, nem is tudtam, hogy a csoda hasonlít a vicchez. Mire Icu, hogy inkább a vicc hasonlít a csodához. Mind a kettő azt jelzi, hogy több van ott, mint amit látunk. Ellenáll a kiárusításnak. Mitől is lesz valamiből áru? Például egy kő. Első lépésben elszakítják a végtelen közegétől, ahol mindennel kapcsolatban volt, és domesztikálják egy kisebb, megszámlálható közegbe, ahol alárendelt saját funkciójának, aztán meg ha már domesztikálták, akkor vulgarizálják. Vulkanizálják? Nem, nem vulkanizálják, hanem vulgarizálják, az autógumikat vulkanizálják, de a vulkán más tészta. Weisz Gizi tudna róla mesélni. Mégiscsak jobb, ha egy kereket vulkanizálnak, mint ha kidobják. A vulgarizálás ennek épp az ellentéte, azért vulgarizálnak, hogy a funkcióját veszített tárgyat nyugodt szívvel kidobhassák, de hová, hol van az a kint...

A *Keresztapa*, szólalt meg egyszerre Bengóval egy másik hang, úgyhogy kissé össze is mosódtak, hallottam róla, egy film, ugye?

Amikor elkezdték forgatni, folytatta rezzenéstelenül Portik Simon, a producer kocsjának szélvédőjét betörték, és hagytak ott egy cetlit azzal a szöveggel, hogy SHUT DOWN THE MOVIE OR ELSE.

A Trébely utcai rejtett kert rendezői jobb oldalán állt egy kis pavilon. Fából készült hajdanán, s mivel nem festegették időről időre, a szuvalk előhelyévé vált. Ettek, aludtak, szaporodtak benne kedvükre. Ők is tudták, hogy ez édenkert. Az embereket nem zavarták, talán ha felfigyelnek rájuk, akkor intézkednek, de szerencséjükre nem figyeltek fel rájuk. És a pavilon még jó ideig állni fog, hamarabb dől össze egy cunamitól, mint a szuvalk ténykedésétől.

A kis pavilon hatszögletű volt, benne egy ugyancsak hatszögletű asztal, körülötte, a pavilon hatszögének oldalai mentén, padok, azokon párnák, egészen kényelmesen el lehetett üldögélni, ha az ember nekivetette a hátát a pavilon oldalának. Éger Juli és Éger Emma itt beszélgettek. Nem testvérek voltak, hanem sógornók, Emma Éger Artúr húga volt, Juli a felesége. Juli kissé szétvetett lábakkal ült, kezét a hasán pihentette.

Megint rúg, mondta Juli, tedd csak ide a kezed, érzed?

Emma érezte. Valósággal sütkérezett a derűs békében, ami a várandós Juli ösztrogén-progeszteron-oxitocin koktélijából áradt még akkor is, amikor Juli legszívesebben üvöltött volna, mint a szomszéd gyerek. Amint észrevette őket Biró Móni, odament köszönteni őket.

Melyik is az a tanítás, miszerint csokit kell enni ebéd előtt?

Az Ájurvédára gondolsz?, kérdezte mosolyogva Emma. Tudod, abban nem előírások vannak.

Attól függ, hogy milyen az a csoki, csatlakozott hozzájuk Pop Ármin. Hogy milyen kakaóból készül. Egyáltalán, van-e benne kakaó.

Hiába szereted a csokit, ha ő nem szeret vissza téged, jegyezte meg Biró Móni, mire Éger Juli önkéntelenül sóhajtott, Éger Emma vigyorgott, Pop Ármin pedig meg se hallotta, mert éppen elállt a lélegzete a hosszú, szőke hajú, végtelenül kecses lánytól. Vincze Klára mezítláb, a hasát szabadon hagyó kis felsőben és földig érő színes szoknyában lépett ki a házból. Érezelte, hogy valaki nagyon nézi, és amikor találkozott Árminnal a tekintetük, rámosolygott.

Weisz Gizi a társaság és legfőképpen önmaga szórakoztatására Jávor Jocót bűvölte, aki, egyszerre kétkedve és meghatva a rá irányuló figyelemtől, Saul Kripke merev jelölő fogalmát magyarázta előbb az összeverődött embereknek, Weisz Gizinek, Szél Icuinak és Hartel Bálintnak, aztán egyre inkább csak a zavarba ejtően mosolygó Gizinek. Arisztotelész akkor is Arisztotelész lenne, ha kétéves korában meghalt volna, míg egy leírás mást-mást jelent a különböző lehetséges világokban. Valóban, kérdezte Gizi, és közben egy hajtincsét csavargatta az ujjára, kissé túljátszottan hitetlenkedve körülnézett, hogy halljátok ti, miket mond itt ez az édes Jocó, meg kell zabálni. Jocó maga sem tudta miért, de egyre jobban beledurálta magát Saul Kripke tanának fejtegetésébe, ezzel egy időben Hartel Bálint fordul oda Icuhoz, hogy ha megtehetné, hogy bárhová elutazz, hová mennél?

Éjfél is elmúlt, amikor néhányan felkerekedtek, hogy ússzanak egyet a folyóban, de maradtak annyian, hogy a parti ne szakadjon meg. A zene szólt, a tücskök ciripeltek, a levegő kellemesen hűvös volt. A kemény mag fojtott hangon politizált a sötétben.

Engem egyáltalán nem érint, hogy csak kétevente utazhatom külföldre, a könyvtáramban világpolgár vagyok.

Lehet meggyőződésed, hogy világpolgár vagy, de ettől még nyugodtan lehetsz hontalan.

New Yorkban lenne érdemes élni, az a világ közepe.

Dovlatov is oda menekült, és remekül él. Ő kérdezte, és engem is érdekelne a válasz, hogy az emberek ugyan joggal ítélték el Sztálint, de ki írta azt a négy millió feljelentést?

Dovlatov? Ő ki?

Szergej Dovlatov, orosz ellenzéki író, az egyik legjobb. Amíg otthon élt Leningrádban, csak szamizdatban jelentette meg a könyveit. Ha jól emlékszem, azt is ő írta valahol, hogy a világot soha nem lehet totálisan kontrollálni, legfeljebb megerőszakolni lehet.

És hogy lehet hozzájutni a könyveihez?

Sehogy.

Néhányan táncoltak, Pop Ármin és Vincze Klára egymással szemben ültek a földön, Ármin egy fűszálat rágicsálva magyarázott valami Hilbert János nevű matematikusról, valószínűségszámítási módszerekről, Friedmann-egyenletekről, véletlenekről, Klára meg hallgatta, és pontosabban értette, mit mond, mint maga Ármin. Hogy az álmok fényes zsebek Isten kvantumkötevénykéjén. Hogy a japán kertekben a híd nem folyamatos, részei csak egyik sarkuknál érnek egymáshoz, úgy lépegetsz rajta, mint ha a sakktáblán csak a fekete vagy csak a fehér négyzetekre lépnél, mindez azért, hogy az ártó szellemek, akik, mint tudjuk, csak egyenesen képesek közlekedni, ne jussanak be.

Időközben az éjszakai fürdőzők visszaszállingóztak, aztán Szél Icuval megérkezett Szeván Livia, és azon a hajnali órán nagyon gyorsan be akarta pótolni a mindeddig tüzetesen át nem bulizott éjszakát. Felhangosította a zenét, körülnézett, kiválasztotta Éger Artúrt, csillogó szemekkel ránézett, és táncolni hívta. Éger Juli nagyon fáradtnak érezte magát, már többször elindult volna lefeküdni, de részint tudta, hogy úgysem tudna elaludni, részint meg egyszerűen nem volt ereje kiszakadni ebből az egészből. Továbbra is ott ült a pavilonban, Emma időközben eltűnt valahová, szóval Juli egyedül volt. Nézte Artúr és Livia egyre szenvedélyesebb táncát. Valahogy mindenki megfeledkezett róla, ezt érezte, és iszonyú nehéz a gyerek is bennem, és most már örökre egyedül leszek. Juli összegörnyedt az egyre igazibbá váló fájdalomtól. A többiek tényleg nem vették észre, hogy valami baj van. Amikor eldőlt, mint egy vitorlás hajó a nagy hullámokban, Szél Icu odaszaladt, hátha meg tudja tartani, de késő volt, Julit elnyelték a hullámok.

Egyébként ugyanebben az évben történt az is, hogy a derék clevelandiek eldöntötték, hogy itt az idő egy nagy IGEN-t mondani, megmutatni a világnak, hogy mi is rajta vagyunk a térképen, hogy itt is végre történik valami, valami kellemes, amit nem akarunk, mint eddig mindent, veszettül elfelejteni. Másfél millió héliummal töltött lufit engedtünk fel a levegőbe, heló!

Az Erie-tó fölé sodorta őket a szél.

Már évek óta tiszta voltam, mondjuk, a kék süllőm ezt már nem élte meg, de amint nem ömlik a szennyvíz a folyókkal, és az Európából behozott invazív vándorkagyló napi egy liter vizet szűr meg, elég jól vagyok. Persze ha jön a vihar, megvadulok én is, és akkor az emberek, akik jóval kisebbek, mint a tokhalaim, elsüllyednek és szétfoszlanak bennem. Nem érdekel, hogy fölöttem színes léggömbök lebegnek. Ha jön a tél, és a szél hideg levegőt hoz fölé, átmelegítem, amitől ellazul és fölszáll. A partra sodorva már havazunk.